
Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 2 maja 1961 r. w sprawie wypłaty sum odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, nie podjętych z depozytu sądowego

Palestra 5/10(46), 97-98

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KOMUNIKATY

Redakcja „Palestry” podaje do wiadomości Kolegów treść zarządzenia Ministra Finansów z dn. 2.V.1961 r. i wyjaśnienie Ministerstwa Finansów, wydrukowanych w nrze 6/61 „Biuletynu Ministerstwa Sprawiedliwości”.

I.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 maja 1961 r.

w sprawie wypłaty sum odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, nie podjętych z depozytu sądowego

Na podstawie art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o zmianie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. Nr 5, poz. 32) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Złożone do depozytu sądowego sumy odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości lub inne prawa rzeczowe na nieruchomości, które stosownie do przepisów art. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. mogą być podjęte przez osoby uprawnione w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie tej ustawy, pomimo przelania tych sum na dochody budżetowe sądu, na skutek niepodjęcia ich w terminie przewidzianym w dekreście z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184), wypłaca się osobom uprawnionym z rachunku dochodów budżetowych sądu, w którym depozyt został złożony.

§ 2.

Wypłata, o której mowa w § 1, następuje z bieżących dochodów budżetowych z tytułu opłat i kosztów w postępowaniu cywilnym bez względu na to, czy na rachunku tych dochodów istnieje pokrycie, i bez względu na to, w którym roku nastąpiło przelanie na dochód budżetowy sumy odszkodowania podległej wypłacie.

§ 3.

Podstawą dokonania wypłaty jest postanowienie sądu o wydaniu sumy odszkodowania złożonej do depozytu sądowego, określające datę złożenia sumy

odszkodowania do depozytu sądowego, datę i sygnaturę decyzji o przejściu tej sumy na własność Państwa i datę jej przelewu na dochody budżetowe.

§ 4.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER FINANSÓW
(podpis nieczytelny)

II.

WYJAŚNIENIE MINISTERSTWA FINANSÓW

Na zapytanie z dnia 2.XII.1960 r., skierowane do Narodowego Banku Polskiego i przekazane Ministerstwu Finansów według właściwości — Ministerstwo na podstawie art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) wyjaśnia, co następuje:

„W granicach art. 161 k.p.k. i obowiązującego ustawodawstwa dewizowego dopuszczalne jest złożenie kaucji przez krajowca dewizowego w sprawie karnej zawisłej przeciw cudzoziemcowi dewizowemu” — tylko po uzyskaniu przez krajowca dewizowego zezwolenia dewizowego na złożenie kaucji.

Stosownie do przepisu art. 159 k.p.k. wchodzi w rachubę kaucja „w określonej sumie pieniężnej”, choć złożenie sumy dopuszczalne jest także w postaci papierów wartościowych lub dokonania wpisu hipotecznego.

Złożenie kaucji przez krajowca dewizowego za cudzoziemca dewizowego jest dysponowaniem przez krajowca dewizowego kwotą pieniężną w walucie polskiej na rzecz (w danym przypadku na dobro) cudzoziemca dewizowego; to zaś dysponowanie jest obrotem wartościami dewizowymi w rozumieniu art. 4 w związku z art. 3 ustawy dewizowej i w związku z § 4 rozp. Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. Nr 21, poz. 137).

Nie zmienia sytuacji prawnej, czy krajowiec czyni to z własnej swojej inicjatywy, czy na zlecenie cudzoziemca dewizowego, w każdym bowiem z tych przypadków działa na rzecz cudzoziemca dewizowego. Bez znaczenia pod względem prawnodewizowym jest również ta okoliczność, że kaucja zostaje złożona do dyspozycji sądu lub prokuratora, rozstrzygające bowiem jest to, że zostaje złożona w interesie cudzoziemca dewizowego.

Merytoryczną przesłanką ograniczenia dewizowego (wymogu zezwolenia dewizowego) w omawianym przypadku jest potrzeba ochrony społecznego interesu dewizowego, który wymaga, aby w razie ewentualnego uchylenia się cudzoziemca